

## БАРСЬКИЙ Олександр Єфремович



Випускник  
електромеханічного  
факультету (1970 р.)

Голова Об'єднаної профспілки  
енергетиків ПО «Тюменьенерго»,  
директор ТОВ «Конгрес»

Народився 1 січня 1948 р. у с. Кушниця Іршавського району на Закарпатті в родині головного бухгалтера ліспромгоспу Єфрема Михайловича Барського і вчительки початкових класів Ганни Федотівни. В той день у регіоні вирувала нищівна повінь.

Перед закінченням Івано-Франківської середньої школи № 2 хлопець мав обирати подальший шлях. Допоміг



Олександр  
у молоді роки

йому у цьому старший брат Валентин, який на той час працював на Калушському хіміко-металургійному комбінаті. Одного разу він взяв Олександра на екскурсію на підприємство. Саме в той момент, коли Валентин активно «агітував» свого молодшого брата пов'язати майбутнє з промисловим виробництвом, пролунав звук, подібний до пострілу гармати — ввімкнули потужний електровимикач ВВН-110. Тоді Олександр Барський вирішив іти стежкою рідного брата і

в 1965 р. вступив на електромеханічний факультет Львівської політехніки, обравши спеціальність «Електропривід і автоматизація промислових установок».

У гуртожитку перед здачею вступних екзаменів Олександр познайомився з Леонідом Рокецьким (у майбутньому — губернатором Тюменської області), відтоді їхня дружба триває вже 45 років.

Навчаючись в інституті, Олександр Єфремович не лише здобув фах інженера-електромеханіка, а й набув незамінного досвіду в багатьох робочих спеціальностях, працюючи влітку у студентських будівельних загонах у Кіровоградській, Львівській та Тюменських областях. У 1966-1969 рр. був робітником бетонного вузла, цегельником, покрівельником, малярем-штукатуром, арматурником, монтажником, автодорожником і навіть помічником повара. Під час проходження студентської практики у Кривому Розі працював сортувальником гарячого металу, в Калуші — електромонтером. Такий багатий трудовий досвід суттєво допомагав йому надалі у спілкуванні й роботі з людьми.

Учасникам студентських будівельних загонів доводилося складати літню сесію достроково, а це вимагало

неабиякої напруги, щоб належним чином і вчасно підготуватися до іспитів. Не завжди вистачало часу на підготовку, тому Олександру доводилося проводити за підручниками і дні, і ночі, старанно готуючись. Це мало свої позитивні наслідки. Траплялися різні випадки. Наприклад, складаючи повторно іспит після безсонної ночі, він зміг відповісти на всі питання Мирона Антоновича Черника (на той час декана факультету) й отримав оцінку «добре», тому вже наступного дня вирушив із загоном у Тюменську область.

Із теплотою згадуються доброзичливі відносини з викладачами В. Т. Бардачевським, В. В. Тимощуком, Й. І. Сяляком, Б. Д. Денисом, Б. А. Панченком, які формували в ньому не лише майбутнього спеціаліста, а й уміння працювати в трудових колективах, правильно оцінювати зміни в суспільно-політичному та соціально-економічному житті країни.

Здобувши у 1970 р. диплом інженера-електромеханіка й отримавши військове звання лейтенанта, Олександр Єфремович написав заяву із проханням призвати його до лав Радянської армії. Служив в Одеському військовому окрузі у м. Білгород-Дністровський.

У 1972 р. Олександр Єфремович почав працювати на Івано-Франківському заводі «Позитрон», який тоді був піонером електронної промисловості на Прикарпатті. Обіймав посади інженера, старшого інженера, начальника



Будзагін. Карпати, 1967 р.



бюро відділу головного енергетика, а згодом — і начальника цеху. Завод на той час лише вводився в експлуатацію, однак проект уже дещо застарів. Довелося по ходу перепроєктувати підключення енергоносіїв і технологічних сіток, займатися монтажем і налагодженням роботи обладнання. Завод «Позитрон» (згодом — ПО «Родон») за короткий час став провідним підприємством у регіоні.

У 1985 р. Олександр Барський переїхав у м. Сургут Тюменської області, де працював енергетиком об'єднаного ремонтного підприємства, що спеціалізувалося на ремонті обладнання електричних станцій на території Тюменської області, зокрема й Сургутської ДРЕС — найпотужнішої станції у світі, яка працює на попутному газі. ПО «Тюменьенерго» на той час нараховувало 32 тис. працівників. Згодом Олександр Єфремовичу довірили очолювати об'єднаний комітет профспілки підприємства. Саме ті безцінні знання, які він отримав в інституті та під час роботи в студентських загонах у Тюменській області, стали потужною базою як у профспілковій діяльності, так і в роботі інженера.

За роки роботи у профспілці О. Є. Барському вдалося відкрити для співробітників ПО «Тюменьенерго» санаторій і піонерський табір у Сочі, базу відпочинку в Ялті.

Попри те, що Олександр Єфремович завжди багато працював, у його житті лишалося місце й для захоплень. Ще з дитинства він був палким прихильником футболу (протягом 1963–1965 рр. грав за збірну області серед



Відділ головного енергетика заводу «Позитрон», м. Івано-Франківськ, 1977 р.

школярів). Зараз охоче займається мисливством, із задоволенням подорожує. Разом із дружиною та дітьми побував у Таїланді, Малайзії, Сінгапурі, Єгипті, Болгарії, Італії.

Найголовніше в житті Олександра Єфремовича — міцна родина! Разом із дружиною Надією Вікторівною він виховав чотирьох дітей, а зараз радіє онукам — їх у подружжя Барських уже п'ятеро.

Старша донька Олександра Єфремовича Ольга працює бренд-менеджером банківської групи в Парижі. Син Дмитро організував станцію обслуговування автомобілів у Києві, а Кирило працює програмістом у Тюмені. Молодша донька Надія закінчує школу. Батьківське серце радіє успіхам своїх дітей, часом болить через їхні невдачі, але Олександр Єфремович певний, що «лиш праця зроби́ть світ таким, як є, лиш в праці варто і для праці жити», тому прагне виховати цю впевненість у своїх синів і доньок.



Із дружиною в Сінгапурі, 1997 р.